

nja mnogih društev pa sporočamo, da se igra »Crna žena« naroča na naslov: G. Redenšek Iv., Domžale. To lepo igro, ki je res prava narodna, priporočamo tudi drugim društvom!

Zagrebsko pismo. Odkar smo se zadnjič oglašili, smo imeli že dvoje predavanj, eno društveno zabavo in eno igro. Prvič (9. februarja) je govoril g. Matija Rova o Moskvi, tretjem Rimu, drugič (16. februarja) pa g. Munda Josip, zastopnik Vzajemne zavarovalnice iz Ljubljane, o zavarovanju. Obakrat je bilo polno hvaležnih poslušalcev. Na pustno nedeljo (23. februarja) pa je bila v Jeronimski dvorani predstava burke

»Zanikrna trojica« (Lumpaci vagabund). To smo se zopet zabavali in smejali! Tudi petje v odmorih (pel je naš »Slovenski oktet«) je bilo zelo lepo. Za nedeljo dne 8. marca je obljubil predavanje č. g. misijonar p. Vizjak D. J. Gotovo bo to pot še več ljudi kakor prvokrat. Ljudje že dva meseca vprašujejo za to predavanje. Zatorej le pridite, saj bo gotovo polno zanimivih podob in dogodbic. — Zadnje mesece je bilo veliko naših deklet bolnih zaradi letošnje čudne zime in nezdravega vremena. Zdaj pa kosi in ščinkovci že oznanjajo pomlad, zato gre tudi z zdravjem na boljše.

Kot zvestemu naročniku mu želimo večni mir, njegovemu sinu in snehi pa naše prisrčno sožalje!

Radizel. Dne 25. februarja smo spremljali k večnemu počitku posestnico iz Radizela Ivano Kobole, rojeno Kerle, v 56. letu starosti. Rajna je bila blaga žena in tovarišica svojemu možu, dobra mati trem otrokom, skrbna gospodinja in velika dobrotnica revežem. Koboleva hiša je pravi vzor trdne slovenske hiše, kjer je vsakdo gostoljubno sprejet in kjer je rajnica imela za vsakogar prijazno besedo in odprto srce. Zato je bila deležna ob smrti tolikega odkritosrčnega spoštovanja, ljubezni in hvaležnosti kot malo in so molile ob njeni mrtvaški postelji in veliko in so molile ob njeni mrtvaški postelji in velika množica ljudi je združil njen pogreb. Naj v miru počiva!

Veržej. Dne 27. februarja smo pokopali mladega mlinarja v starosti 33 let Antona Kapuna. Odpovedale so mu ledvice. Blagi Anton zapušča ženo in dva nepreskrbljena otroka. Bog mu daj večni mir!

Križevci pri Ljutomeru. Dne 27. februarja smo pokopali mladeniča Franca Muhiča v starosti 25 let iz Ključarovec. Jetika si je mladega fanta v kratkem času pripravila za smrt.

Sv. Trojica v Halozah. V Strajni štev. 48 je umrl 69letni prevžitkar Miha Butolen. Ker so ljudje dolžili zeta, da je s starčkom surovo ravnal, je v nedeljo dne 23. februarja sodna komisija pri raztelesenju ugotovila, da je Miha umrl naravne smrti. Ljudje, bodite si dobri!

Orlavas pri Braslovčah. Po večletnem trpijenju in bolehanju je umrla ter bila pokopana dne 29. februarja pridna, bogaboječa in za vse dobro vneta Antonija Matko, posestnica v Orlavas. Bila je mati 13 otrok. Izmed njih jih živi še tū, od katerih jih več sodeluje pri raznih katoliških društvih. Rajni dobri in vzgledni materi naj sije nebeška zarja! Možu in njenim otrokom, ki so ji v njeni dolgotrajni bolezni tako potrpežljivo in spoštljivo, naše odkritosrčno sožalje!

Teharje. V St. Janžu, občina Teharje, je dne 14. februarja neizprosna smrt pretrgala nit življenja Francetu Kovaču, po domače Vrečarju, v 67. letu starosti. Pokojni France je bil poštenjak ter kot mravija pričen kmet. Je rad prebiral dobre krščanske časopise, saj je bil tudi naročnik »Slovenskega gospodarja«. Svoje posestvo je

Odprta noč in dan so groba vrata.

Sv. Anton na Pohorju. Pokopali smo dne 27. februarja kočarja Prokart Aleša, ki je bolehal skoro eno celo leto. Naj mu sveti večna luč!

Limbuš pri Mariboru. Po kratki, a zelo mučni bolezni je dne 20. februarja v starosti 71 let umrla v javni bolnici v Mariboru, previdena s sv. zakramenti za umirajoče, vrla krščanska žena Antonija šraj, viničarjeva vdova, bivajoča do smrti pri svoji hčerki Amaliji Zavcer, tovarniški delavki, stanujoči v Limbušu pri Mariboru. Blaga pokojnica, mati sedmerih še živih otrok, kateri so po njeni veliki skrbi že vsi preskrbljeni, je bila zelo skrbna, varčna in pobožna krščanska žena, od vseh, ki so jo poznali, zelo spoštovana, kar je pričal, kljub slabemu vremenu, tudi njen veličasten pogreb na limbuško pokopališče. Poslednjo željo so ji izpolnili njeni prisrčno jo ljubeči otroci, da je bila iz bolnišnice v Mariboru prepeljana v Limbuš in da tu spi v družbi svojega pokojnega soproga in sina svoje smrtne spanje. V prelepih besedah se je od rajne ob odprtem grobu poslovil domači župnik g. Andrej Bračič. Njegove besede so izzvale nepopolno žalost in sočustvovanje ne le pri sorodstvu, ampak tudi pri vseh ostalih, tako da ni ostalo suho nobeno oko. Dobra, krščanska mati, počivaj v miru in večna luč naj Ti sveti! Vsem pa, ki so Te spremlili in molili za Tvoj dušni blagor, bodi izrečena prisrčna zahvala!

Sv. Ana v Slov. goricah. Lep sprevod se je pomikal dne 11. februarja iz Nasove proti farni cerkvi, kamor smo spremljali k zadnjemu počitku spoštovano mater Marijo Senekovič, posestnico iz Nasove. Rajna je bila v 78. letu, pa je kljub temu še rada opravljala hišna opravila, in pri tem jo je zalotila nemila smrt. Postalo ji je slabo in od kapi zadeta se je zgrudila na tla. Prejemši sveto poslednje olje, je čez nekaj ur mirno v Gospodu zaspala. Bila je dobra mati svojim hčerkam. Ko je zgubila moža, je kot vdova 40 let živela zgledno ter s hčerkami vodila gospodarstvo naprej. In ko smo pred sedmimi leti spremljali njeno hčerko k poroki, si nikdo ni mislil, da bomo čez sedem let in na tisti dan spremljali njo na pokopališče. Da je bila spoštovana, je pokazala velika udeležba pri pogrebu, in pa venci, katere so ji darovali v spomin. Počivaj v miru, draga žena! Hčerkam pa naše sožalje! — Dne 17. februarja pa smo položili k zadnjemu počitku daleč naokrog znanega moža Antona Gundl, kmeta iz Draženvrha. Rajni je bil vzor moža v verskem in narodnem oziru, marljiv in skrben za svoje domače. Rad je zahajal v cerkev k svetim zakramentom, ni ga drževalo blato in ne huda zima, da ne bi izpolnil svoje krščanske dolžnosti. Rad je čital katoliške liste, zlasti našega »Slovenskega gospodarja«, katerega zvesti naročnik je bil mnogo let.

paroma ne bi spravil iz gostilne, dokler ni noč. Le pojdite, bom že jaz tudi še kaj našel!»

Tako sta šla proti mojstrovni hišici, ki je prijazno čepela sredi zelenega drevja. V čedni sobi je pozdravil gosta lep Jezus iz kota nad mizo, s sten pa dve dolgi vrsti svetniških podob; po stolih je bilo vse polno prikrojjenega sukna in napol izvršenih oblek.

»Sedite, gospod pater! Najprej bi vam prinesel požirek črničevca, prav domačega, kaj?« je vprašal krojač.

»Nak, žganja ne maram. Sicer pa se moram najprej iznebiti naročila,« je dejal pater pomenljivo. »Zaprte duri in zakrite okna!«

Pri teh besedah je kar sam zapahnil vrata in zastrl okna. Mojster je strmel v meniha, usta je na široko odprl, tedajci pa se je zakrohotal:

»Hohohoho! Kaj pa to, gospod pater? Ali me hočete spovedati? Ni sile. Šele za porcijunkule sem bil in na kvaterno nedeljo grem zopet.«

»Ne,« se je pošalil tudi pater, »danes nisem prišel kot misijonar, ampak kot Miklavž.«

»Hehe! Miklavž pa mora kaj lepega prinesiti.«

»Da, praznih rok Miklavž nikoli ne pride.«

»Tja — saj ni otrok pri hiši.«

»Boste pa vi dobili... Sedite, mojster, in pazite, kaj bo! Toda glejte, da mi ne omedlite!«

Z desnico je segel menih v levi rokav in iz skri-

tega žepa privlekel veliko, debelo listnico, jo razgrnil in izpraznil na mizo. To je bilo pravo bogastvo, ta veliki kup samih debelih bankovcev. Krojač si je skoraj oči iztaknil, tako je zijal hip v denar, hip v patra. Potlej je zakričal:

»Krištof nebeški, kaj pa je to? Zmirom sem mislil, da kapucinarji ne smejo imeti denarja.«

»Čisto prav ste mislili,« se je hihital menih. »Imeti ga ne smejo, nositi ga pa smejo. Zdaj pa dovolite, ko sem za osla bil in ga srečno prinesel, da ga smem pri vas pustiti.«

»Čigav je denar?«

»Čigav? Nekega Jurija Močilnika je, krojača v Podkrajju, če ga poznate.«

»Pater Valerijan, ne delajte si norcev! Taki norci niso več norci. Človeka bi kap zadela, če bi bil lahkoveren.«

»Ali vam nisem dejal, da mi ne smete omedleti? — Toda zdaj preštejva! Če nisem kaj izgubil, bi moralo biti natanko štiri sto tisoč dinarjev. — Pazite!«

Stel je tisočake: »En, dva, tri, štiri — — — in tri sto in devet in devetdeset, štiri sto. — Torej štiri sto tisoč dinarjev.«

Z roko je porinil kup pred krojača in dejal:

»Tako. Zdaj spravite svoj mamon, da bo prostora za mleko in kruh!«

»Jaz se tuje reči ne dotaknem.«

vzdignil abesinski ponos, ker občuje Evropa s črnim cesarstvom ravno tako kakor z vsako drugo državo. Abesinci so prepričani, da so poklicani, da bodo premagali vse belokožce. Neki abesinski glavar je izjavil trgovcu Metralu, da se bo Abesinija rajši bojevala s celim svetom, kakor da bi se odpovedala samemu nemu samemu svojemu sužnju.

Bogata belgij. družba je zasadila na raznih krajih rodovitne Abesinije kavovec. Od nekaj milijonov zasajenih kavovih drevesc jih je danes komaj kakih 500 tisoč, ker so ostale domačini izruvali ter pokurili, ne da bi bila oblast proti takemu uničevanju nastopila.